

Ve vysokém domě v jednom malém městě žila holčička Mášenka. Dívka s vlásky plavými jako len, která si celé dny hrála na zelené louce kousíček za městem. Jen do hlubokého lesa nesměla. Co kdyby se v něm ztratila, strachovala se maminka. Jenže čeho

se člověk bojí nejvíc, to se i stane. Mášenku jednoho dne zlákaly červené maliny, a než by se kdo nadál, byla v lese a už v něm bloudí. Sama samotinká mezi stromy... Ještě že támhle stojí roztomilá malá chaloupka, tam jí určitě poradí, jak z té šlamastyky ven.

Jé, velký talíř až po okraj naplněný hustou kaší! Mášenka se zaradovala a už se k němu hrne. Ale co to? Židlička táty medvěda je na dívku příliš vysoká, ať se snaží, jak se snaží, vyšplhat na ni nedokáže. No nic, aspoň ochutnala, když už nesnědla. Podobně dopadla i s porcí mámy medvědice.

Teprve Míšova židlička byla Mášence akorát, a tak si na ni sedla a pustila se do té pochoutky. Jedla a jedla, až to všechno snědla. A protože po dobrém jídle přijde na člověka spání, lehla si Máša do té nejmenší postýlky v medvědí ložnici, zachumlala se pod duchnu a... usnula jako špalek.